

Spelen in Tuinwijk

Op de lagere school (Dr. D. Bosschool) zat Kees Bakker bij mij in de klas. Kees Bakker was een zoon van een oud-katholieke pastoor. Hij woonde in de pastorie van de St. Jacobuskerk op de Bemuurde Weerd. Die pastorie had een grote tuin met een paar oude schuurtjes, waar een vlierinkje op was. Daar speelden wij vaak rovertje, zelfs met achtervolgingen tot in de kerk toe!

Met Kees Bakker ruilde ik plaatjes van Flipje, het fruitbaasje van Tiel. Je moest de plaatjes van die boeken bijeen sparen met punten die op de etiketten van de jampotten van De Betuwe waren gedrukt. Zelf spaarde ik ook de plaatjes van Piggelmee: 120 punten (bij de Van Nelle koffie) waren voldoende voor een serie plaatjes en met drie series was het boekje compleet. Het was een moralistisch verhaaltje over een dwergenpaartje, waarvan de vrouw altijd meer wilde hebben en uiteindelijk de deksel op haar neus kreeg.

Trouwens, ik was ook een fanatiek lezer/verzamelaar van stripboekjes. Het eerste stripboekje, dat ik van mijn opa kreeg, was Bulletje en Boone-staak. Het stripverhaal Kettelbinkie dat in de krant stond werd door mijn

opa uitgeknipt en voor mij bewaard. Mijn ouders konden toen geen krant betalen.

Op latere leeftijd waren Kick Wilstra, Kapitein Rob en Eric de Noorman mijn favorieten.

Sparen

Uiteraard spaarde ik ook van alles, zoals getekende karikaturen van de toen bekende voetballers, sigarenbandjes (albums vol!) en sigarettenmerken om mee te kaarten.

De sigaretten zaten vroeger in doosjes en elke kant van het doosje knipte je in twee stukken. Vier kaarten had je dan. En dan kaarten, met het stapeltje sigarettenkaarten omgekeerd in je hand. Om de beurt een kaart, met het plaatje naar boven, op het stapeltje in het midden neerleggen. Wanneer er twee dezelfde kaarten op elkaar kwa-

men, dan mocht de laatste het stapeltje pakken. Hoe meer zeldzame kaarten, hoe dikker de stapeltjes. Namen van de merken die mij o.a. nog bij staan: Miss Blanche, Three Castles, Chief Whip en Golden Fiction.

Met de kinderen uit de straat, zoals Wim Anneeze, Peter Dorsman, Willie van der Meer (Dodt van Flensburglaan), Ria de Vor, Elly Smit, Albert de Groen, (Willem van Abcoudeplein, bij fam. Nije) speelden wij vaak op de brede stoep voor de huizen no. 16 en 18 en de garage van de familie Van der Meer in onze straat..

Hinkelen, touwtje springen, tolleren, knikkeren, voetballen en trefbal waren daar de geliefde bezigheden.

Uiteraard belandde er wel eens een bal tegen de ruiten, of over de muur in de tuin van de familie Van Ravenzwaai, hetgeen dan wel enig ongenoegen opriep, maar in het algemeen ging het toch vrij gemoedelijk.

Tuindorp

Daarnaast werd er veelvuldig aan

spoorzoeken en verstoppertje gedaan, waarvoor vaak werd uitgeweken naar Tuindorp. Daar had je veel meer mogelijkheden om je te verstoppertje. Af en toe werd er 's zomers (begin jaren 50) een 'grootschalig' touwtjespringen 'georganiseerd'. Alle kinderen, van groot tot klein, deden daar dan aan mee, zoals mijn kleine zusje Marjolein, Harrie Edens van

het Willem van Abcoudeplein en nog een aantal meer. Een heel groot touw werd midden op straat door twee grote kinderen, of soms een paar ouders, rondgedraaid en daar moest iedereen een aantal figuren springen. Het ging dan door tot het bijna donker werd. Heel gezellig.

Henk Hagenbeuk

GELUKSVOGELS

De natuur in

Regelmatig gaan we met onze kleinkinderen Robin en Darren de natuur in. We zijn blij als het niet regent als we 's maandags oppassen. Samen genieten we met die kleintjes van alles wat groeit en bloeit. Die momenten zijn voor ons een cadeautje. We zien steeds de verwondering bij ze als ze weer iets nieuws ontdekken.

We nemen een verrekijker en een loep (of loempie, zoals Darren die noemt) mee en gaan lopend, op de fiets of met de fietskar op pad. Als het minder goed weer is, willen we nog weleens een cd met vogelgeluiden opzetten. Daar zit een boekje bij, zodat de kindjes kunnen zien welke vogel welk geluid maakt.

Toen opa Cor een tijdje geleden even met Darren alleen aan de wandel was, zei Darren: "Opa, hoor jij een uil?" Opa zei dat hij geen uil hoorde. Darren lachte van oor tot oor en zei heel nonchalant: "Ik ook niet!" en liep vrolijk verder.

Even later moest opa weer stoppen. "Kijk opa, daar gaat een boompieper, ik weet het zeker!" Opa zei maar niet dat het een mus was. Het idee dat het kleine mannetje zo trots was dat hij al een vogelnaam kon onthouden was veel waard.

Maar met z'n vieren naar buiten is ook wat hoor. Opa heeft ooit laten zien dat, als hij in zijn handen klapt, een zwerm vogels zo de boom uitvliegt. Komen we dus onderweg zo'n zwerm tegen, wordt er nu stevast geklapt. Als de vogels niet reageren, moet opa even stoppen, want opa's handen geven een "hardere klap".

Dus; "Opa doen, opa doen!" klinkt het dan uit twee mondjes. De verrekijker is ook favoriet, al hebben ze vaak nog niet in de gaten dat ze hun ogen open moeten houden om iets te zien. En dan de loempie, als je daarmee een bloem bekijkt en er zit een insect op, is dat toch geweldig.

Maar Darren vindt het ook bar interessant om er een hondendrol mee te bestuderen. "Opa, die hond heeft pinda's gegeten en nu eet de vlieg die op!" Dan gillen we "jakkie bakkie en stinkie stankie" en grijpen we alle vier naar onze neus. We ontdekken en

genieten samen.

Als de papa's en mama's thuis komen hebben de kleintjes altijd iets meegeemaakt waar ze vol enthousiasme over vertellen.

Vroeger was het bij Irene thuis vaste prik, veel de natuur in. Naar de Veluwe om voor dag en dauw op zoek te gaan naar herten en wilde zwijnen. Of in de avonduren even naar Lage Vuursche om daar de verschrikte konijnenogen te zien in het schijnsel van je zaklantaarn. Er werden de wildste verhalen bij verteld door oma en moeder, die er wel van hielden het avontuur nog spannender te maken.

In de herfst gingen we met emmertjes het bos in op zoek naar cantharellen. We moesten uitkijken dat we oma niet kwijtraakten, die ging helemaal los in het bos. Soms zagen we alleen nog maar haar achterwerk, ze struinde bukkend een heel gebied af op zoek naar die lekkere paddenstoelen. Daarna maakte ze er thuis de heerlijkste

Met de verrekijker kun je zelfs broedende vogels bespieden

gerecht van, waar we met z'n allen van smulden. En...beukenootjes zoeken, pellen, wellen en daarna op gesmolten suiker op het aanrecht strooien. Héérlijk smaakte dat en het kostte bijna niets. We kregen het zo maar gratis, uit de natuur. Dat was ook een les die oma ons altijd weer leerde. Bramen plukken en er jam van maken was ook zo'n feest. Het zijn avonturen die je nooit vergeet en die je gráág wil doorgeven aan je kinderen en

kleinkinderen.

Opa's en oma's, de lente komt eraan, dus.....grijp uw kans. Het is de moeite waard!

Cor en Irene Kraaijenhagen

